

Прилог бр. 1.

НАСТАВНО –НАУЧНОМ ВИЈЕЋУ ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У ИСТОЧНОМ САРАЈЕВУ

Предмет: Извјештај комисије о пријављеним кандидатима за избор у академско звање ванредног професора или доцента, ужа научна област Римско право и историја државе и права

Одлуком Наставно-научног вијећа Правног факултета у Палама, Универзитета у Источном Сарајеву, број 244/21 од 19.2.2021. године, именовани смо у Комисију за разматрање конкурсног материјала и писање извештаја по конкурсу, објављеном у дневном листу “Глас Српске“ од 3. фебруара 2021. године, за избор у академско звање ванредног професора или доцента, ужа научна област Римско право и историја државе и права.

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

Састав комисије ¹ са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив научне области, научног поља и уже научне/умјетничке области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:
1. Проф. др Никола Мојовић, председник Научна област: Друштвене науке Научно поље: Право Ужа научна област: Римско право и историја државе и права Датум избора у звање: 13.4.2009. године Универзитет: Универзитет у Бањој Луци Факултет: Правни факултет
2. Проф. др Здравка Стојановић, члан Научна област: Друштвене науке Научно поље: Право Ужа научна област: Римско право и историја државе и права Датум избора у звање: 24.9.2020. године Универзитет: Универзитет у Бањој Луци Факултет: Правни факултет
3. Проф. др Самир Аличић, члан Научна област: Друштвене науке Научно поље: Право Ужа научна област: Римско право и историја државе и права Датум избора у звање: 2.10.2017. године Универзитет: Универзитет у Источном Сарајеву Факултет: Правни факултет

¹ Комисија се састоји од најмање три наставника из научног поља, од којих је најмање један из уже научне/умјетничке за коју се бира кандидат. Најмање један члан комисије не може бити у радном односу на Универзитету у Источном Сарајеву, односно мора бити у радном односу на другој високошколској установи. Чланови комисије морају бити у истом или вишем звању од звања у које се кандидат бира и не могу бити у сродству са кандидатом.

На претходно наведени конкурс пријавила су се два кандидата:

1. Сања (Симо) Савић
- 2². Бранислав (Милош) Јањетовић

Дана 24.2.2021. године Комисија за писање извештаја приступила је отварању пристиглих пријава и том приликом је утврђено:

1. Пријаве су достављене у предвиђеном року.
2. Пријава коју је доставила Сања (Симо) Савић је потпуна, тј. садржи све прилоге и доказе о испуњености услова прописаних чл. 77 Закона о високом образовању и расписаним Конкурсом,
3. пријава коју је доставио Бранислав (Милош) Јањетовић није потпуна, тј. не садржи све прилоге и доказе о испуњености услова прописаних Законом о високом образовању и расписаним Конкурсом. Комисија је уочила да недостају прилози који доказују: стручну спрему кандидата (основне студије, студије другог и трећег циклуса), избор у наставна или научна звања, проведено време у предходном звању, научну, образовну и стручну делатност кандидата.
4. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је Конкурсом предвиђено да непотпуне пријаве неће бити узимане у разматрање, Комисија неће разматрати пријаву коју је поднео Бранислав (Милош) Јањетовић.

На основу прегледа конкурсне документације, а поштујући прописане чланове³ 77., 78. и 87. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“ бр. 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16), чланове 148. и 149. Статута Универзитета у Источном Сарајеву и чланове 5., 6., 37., 38. и 39⁴. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, Комисија за писање извештаја о пријављеним кандидатима за изборе у звања, Наставно-научном вијећу Правног факултета и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву подноси слиједећи извештај на даље одлучивање:

ИЗВЈЕШТАЈ

КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I ПОДАЦИ О КОНКУРСУ
Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке
Сенат Универзитета у Источном Сарајеву је дана 28. јануара 2021. године донео одлуку (број 01-С-17-ХП/21) о расписивању конкурса за избор наставника у звање ванредног професора или доцента за ужу научну област Римско право и историја

² Навести све пријављене кандидате (име, име једног родитеља, презиме).

³ У зависности од звања у које се кандидат бира, наводи се члан 77. или 78. или 87.

⁴ У зависности од звања у које се кандидат бира, наводи се члан 37. или 38. или 39.

државе и права
Дневни лист, датум објаве конкурса
„Глас Српске“, 3. фебруар 2021. године
Број кандидата који се бира
1 (један)
Звање и назив уже научне области, уже образовне области за коју је конкурс расписан, списак предмета
Ванредни професор или доцент, Римско право и историја државе и права
Број пријављених кандидата
2 (два)

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА
ПРВИ КАНДИДАТ
1. ОСНОВНИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ
<i>Име (име једног родитеља) и презиме</i>
Сања (Симо) Савић
<i>Датум и мјесто рођења</i>
25. фебруар 1984. године, Зеница
<i>Установе у којима је кандидат био запослен</i>
Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву
<i>Звања/радна мјеста</i>
Одлуком Сената Универзитета у Источном Сарајеву (бр. 01-С-18-ХVII/09) од 29. јануара 2009. године изабрана је у звање асистента за ужу научну област Историја државе и права на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву. У звање вишег асистента на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву за ужу научну област Римско право и историја државе и права изабрана је 01.03.2012. године (бр. 01-С-87-VII/12). У звање доцента за ужу научну област Римско право и историја државе и права на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву изабрана је 12.07.2016. године (бр. 01-С-406-ХVI/16)
<i>Научна област</i>
Друштвене науке
<i>Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима</i>
Удружење правника Републике Српске
2. СТРУЧНА БИОГРАФИЈА, ДИПЛОМЕ И ЗВАЊА
Основне студије/студије првог циклуса
<i>Назив институције, година уписа и завршетка</i>
Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 2003/04-2008. године
<i>Назив студијског програма, излазног модула</i>
Право
<i>Просјечна оцјена током студија⁵, стечени академски назив</i>
Дипломирани правник
Постдипломске студије/студије другог циклуса

⁵ Просјечна оцјена током основних студија и студија првог и другог циклуса наводи се за кандидате који се бирају у звање асистента и вишег асистента.

<i>Назив институције, година уписа и завршетка</i>
Правни факултет Универзитета у Београду, 2008/09-2011. године
<i>Назив студијског програма, излазног модула</i>
Правно-историјски модул, романистички под-модул
<i>Просјечна оцјена током студија, стечени академски назив</i>
Академски назив мастер из уже научне области Историја права
<i>Наслов мастер рада</i>
„Облици реалног обезбеђења потраживања у римском праву и њихов утицај на савремено право“
<i>Ужа научна област</i>
Историја права
Докторат/студије трећег циклуса
<i>Назив институције, година уписа и завршетка (датум пријаве и одбране дисертације)</i>
Правни факултет Универзитета у Крагујевцу, 2009/10-2016. године
<i>Наслов докторске дисертације</i>
„Земаљски устав за Босну и Херцеговину из 1910. године“
<i>Ужа научна област</i>
Историја државе и права српског народа
Претходни избори у звања (институција, звање и период)
1. Асистент, Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 2009-2012. године
2. Виши асистент, Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву 2012-2016. године
3. Доцент, Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 2016-
3. НАУЧНА/УМЈЕТНИЧКА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА
Радови прије посљедњег избора
<p>1. Сања Савић, „Услови и начини закључења брака у римском и позитивном праву РС“, Правна ријеч бр. 20/2009, стр. 367-374.</p> <p><i>Аутор кроз рад врши упоредну анализу услова који су били неопходни за закључење брака у римском праву, као и начина путем којих се брак могао закључити тада, са данашњим условима и начинима закључења брака. Тражећи додирне тачке између римског и позитивног права у области брачног права, аутор закључује да је значај римског права на развој континенталног правног система био несумљив, што се може приметити и у области брачног и породичног права. Самим тим, форма за закључење брака, сагласност воља будућих супружника, имовински односи супружника и остала регулаива римског права утицала је у значајној мери и на позитивна законска решења.</i></p> <p>2. Сања Савић, „Допринос претора развоју римског права“, Зборник радова Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву бр. 5/2009, стр. 307-313.</p> <p><i>Као један од римских магистрата, претор је одиграо значајну улогу у развоју римског права. У почетку је његова дужност била да тумачи право, али временом он постаје и његов творац. Као резултат преторовог рада настају и два правна система: <i>ius honorarium</i> и <i>ius gentium</i>. Међутим, са преласком на принципат</i></p>

*стваралачка улога претора постепено престаје, јер је преузима принцип. Као резултат те активности долази до кодификације преторског права, познате као *Edictum perpetuum*.*

Захваљујући претору римско право се временом све више ослобађало строгог формализма, а обогаћивало новим институтима. Сама чињеница да је сваки претор могао да ствара нова правила, а уједно и да из едикта свог претходника задржи оно што се пракси показало dobrим решењем, значила је да се право усавршава из године у годину. Његов утицај се осетио у скоро свим областима, а резултати његовог рада су бројни. Имајући у виду све ово, аутор изводи закључак да је допринос који је претор дао римском праву био од изузетног значаја за његов развој.

3. Сања Савић, „Правни положај народа по Земаљском уставу из 1910. године“, Правна ријеч бр. 22/2010, стр. 387-397.

Земаљски устав из 1910. године представља нормативни акт путем кога је Аустро – Угарска покушала да регулише грађанска права, састав и надлежност представничког тела у Босни и Херцеговини. С обзиром да се ради о октроисаном акту који је настао као резултат обећања датог приликом анексије, начин на који су регулисане поменуте области довољно говори о односу доносиоца према онима на које се требао примењивати. Предмет анализе у овом раду је правни положај народа по Земаљском уставу.

Земаљски устав је настао као резултат обећања датог становништву Босне и Херцеговине приликом њеног анектирања од стране Аустро – Угарске. Заједно са Уставом санкционисано је и неколико закона. Иако се у њима помињу само конфесије, аутор на посредан начин долази до одређених закључака по питању правног положаја народа. Наиме, међу конфесијама које су поменуте у санкционисаним актима, само у два случаја се несумњиво могла направити веза са одређеним народима. Ради се о српско – православној и јеврејској конфесији. У првом случају се очигледно мислило на Србе као народ, с обзиром да се у називу саме конфесије користио израз који упућује на то. Са друге стране, јеврејска конфесија се може односити само на Јевреје као народ. Правни положај и једних и других анализиран је кроз установу Сабора. У складу са тим наведен је и број представника које су они имали у том представничком телу. Аутор истиче да је за похвалу и сама чињеница што је Земаљски устав уопште и омогућио мањинама да учествују у раду представничког тела.

4. Сања Савић, „Правни положај Срба у Независној Држави Хрватској“, Годишњак Правног факултета у Источном Сарајеву бр. 1/2010, стр. 175-188.

Аутор се у раду бави питањем односа усташких власти према Србима који су живели на територији Независне Државе Хрватске. Тај однос се може посматрати са два аспекта. Први се тиче биолошког опстанка Срба на територији Независне Државе Хрватске и он се очитује у њиховом масовном убијању и протеривању. Други аспект има верски карактер и односи се на питање покритавања Срба.

Након настанка Независне Државе Хрватске усташке власти су, у свом настојању да створе етнички и верски чисту државу, почеле да спроводе геноцидну политику над Србима, Јеврејима и Ромима. Као последица такве политике број

страдалих се рачуна у стотинама хиљада. Католичка црква и већи део клера прихватао је, подржавао и оправдавао поступке власти, а често и учествовао у њима. Прозелитски циљеви католичке цркве остваривани су под претњом физичког уништења, тако да су многи тражећи спас прихватили католичанство. Чињеница да тадашњи папа - Пије XII, није јавно осудио поступке црквених великодостојника у НДХ, значила је уједно и његову прећутну сагласност. Поред физичког и духовног уништења неистомисљеника, оно што је највише вређало људско достојанство била је расистичка идеологија, заоденута у форму законских одредаба. Подела становништва на припаднике „више“ и „ниже“ расе имала је за последицу различит третман у погледу уживања одређених права. Они са „аријским“ пореклом уживали су привилегије и повластице, док су припадници „ниже“ расе били обесправљени.

5. Сања Савић, „Организација и надлежност Сабора по Земаљском уставу из 1910. године“, Анали Правног факултета у Зеници бр. 7/2011, стр. 227-236.

Уведен Земаљским уставом, Сабор је представљао новину у политичком животу Босне и Херцеговине. Његов састав су чиниле две врсте посланика: изабрани и вирилни. Увођење професионално-куријалног принципа у избор посланика значило је да су они били, не представници народа који је живео у Босни и Херцеговини, него представници оних конфесија којима су припадали. Као такви, они су и заступали само интересе својих конфесија. Такође, лоша страна изборног система је била и то што су активно бирачко право имали и досељени аустроугарски чиновници, док домаће становништво није имало таква права ни у Монархији, нити у државама од којих је она била састављена. На тај начин је извршена и дискриминација домаћег становништва.

Са друге стране, када је реч о надлежности босанско-херцеговачког Сабора, очигледна је његова ограниченост. Као прво, Сабор је био ограничен у погледу самосталности приликом доношења закона. Наиме, право законодавне иницијативе имала је Земаљска влада, а након усвајања закона било је потребно обезбедити и „превишњу“ санкцију. Самим тим, Сабор је само сарађивао у процесу доношења закона.

Други вид ограничености састојао се у томе што су у Уставу били таксативно наведени послови о којима је Сабор могао да одлучује. То је значило да Сабор није могао да расправља и одлучује о свему, него само о оним питањима која су јасно дефинисана.

Из свега наведеног аутор закључује да је босанскохерцеговачки Сабор био већтачка, у многоме ограничена творевина аустроугарског апсолутистичког режима, која је требала да послужи само за заваривање како међународне, тако и домаће јавности.

6. Сања Савић, „Историја смртне казне код Срба“, Зборник радова Правног факултета у Источном Сарајеву 2011, стр. 279-292.

У хијерархији људских права најзначајније место заузима право на живот. Иако је реч о питању које данас изазива бројне полемике, смртна казна је у историји кривичног права већине народа представљала редовну појаву. У вези с тим, аутор се у раду бави питањем историје смртне казне код Срба. Кроз анализу доступних извора аутор указује на случајеве у којима се изрицала смртна казна, начине њеног

извршења, као и њено место у систему кривичноправних санкција.

Први, званичан помен смртне казне у доступним изворима српског права налази се у Душановом законнику. Уведена под утицајем Византије, смртна казна је у Душановој царевини била предвиђена само за неколицину кривичних дела. Реч је углавном о оним делима која су могла да угрозе постојећи државни и друштвени поредак, па су као таква и била најопаснија за самог владара.

Борба за ослобођење од иноверне, турске власти подразумевала је и правно уређење новоуспостављене државе. У правним актима донетим за време Првог српског устанка, такође, се помиње смртна казна. Она је претила извршиоцима убиства, као и онима који су бежали са страже. Међутим, много већу пажњу у овом периоду су привлачиле казне точка и шибе. Прва је представљала квалификовану смртну казну, а била је предвиђена само за најтежа кривична дела против државе: шпијунажа, издаја и хајдучија. Тако сурово кажњавање се може објаснити потребом очувања оних резултата који су постигнути у борби са Турцима.

Након што је Србија добила статус вазалне кнежевине почело се радити и на изградњи њеног правног система. Након доношења грађанског законика, 1860. године је донет и Казнителни (кривични) законик. Међу предвиђеним казнама, своје место је нашла и најтежа кривичноправна санкција, тј. смртна казна. За разлику од предходно поменутих случајева где је извршење казне подразумевало и мучење осуђеног лица, приметно је да је законодавац у овом случају ишао ка својеврсној хуманизацији извршења.

7. Сања Савић, „Вајмарски устав“, Зборник радова Правног факултета у Нишу 2012, стр. 227-234.

Анализирајући одредбе Вајмарског устава, аутор у првом, претежном делу рада, указује на начин организовања и функционисања централних органа власти. Други, знатно сажетији део рада посвећен је грађанским правима и дужностима. Иако начин на који су уређена поменута питања указује на то да се ради о једном од најлибералнијих устава насталих на европском тлу почетком XX века, на може се занемарити чињеница да је једна његова одредба допринела и успостављању тоталитарног режима Адолфа Хитлера.

Настао у условима револуционарних превирања, Вајмарски устав представља један од најлибералнијих буржоаских устава донетих у Европи почетком XX века. Уводећи републикански облик владавине и федеративно државно уређење, Устав је означио и ново поглавље у историји Немачке државности.

8. Саня Савич, „История наказания в виде лишения свободы у Сербов“, Правовое образование гражданское общество справедливое государство, Кемерово 2012, стр. 311-316.

Предмет истраживања у овом раду јесте историјски развој казне лишења слободе код Срба. Анализирајући начин на који је поменута казна регулисана у најзначајнијим правним споменицима, аутор указује на место и значај који је она заузимала у систему кривичноправних санкција.

Анализирајући историјски развој казне лишења слободе, аутор је дошао до неколико закључака. Као прво, она је у српском казненом систему присутна и

законским путем регулисана још од средњег века. Упркос томе, она у српском средњовековном праву није заузимала значајније место, с обзиром да је у Душановом законнику поменута у свега неколико случајева.

Ако посматрамо законе донете за време устаничке Србије, видећемо да се ни тада на казну лишења слободе није гледало благонаклоно. Од два закона настала у то време, она је изричито поменута само у једном члану, и то када је реч о убиству из нехата. Разлог због кога се избегавала њена шира примена аутор је потражио у неопходности слободних, војно способних људи, који су држави више користили у борби против Турака, него у «апсу».

До шире примене казне лишења слободе долази тек са Казнителним закоником где је и предвиђено неколико њених облика: робија, заточење и затвор. Основна разлика између њих била је у временском оквиру унутар кога се кретао судија приликом одмеравања казне.

9. Сања Савић, „Законодавна делатност у служби геноцидне политике Независне Државе Хрватске”, Зборник саопштења и сјећања - Геноцид и злочини Независне Државе Хрватске над Србима, Јеврејима и Ромима у Другом свјетском рату, Бања Лука 2014, стр. 391-401.

Независна Држава Хрватска као квислиншка државна творевина проглашена је 10. априла 1941. године. Током њеног постојања донет је низ законских одредаба које су у својој бити имале националну, расну и верску димензију и као такве биле усмерене искључиво против Срба, Јевреја и Рома. На тај начин је геноцидна политика усташког режима добила своје „законско“ упориште.

Током постојања Независне Државе Хрватске усташке власти су донеле бројне законске одредбе путем којих су регулисана различита питања како из области приватног, тако и из области јавног права. Имајући у виду чињеницу да је усташка политика у својој бити имала националну, расну и верску компоненту, неке од тих одредаба биле су усмерене искључиво против Срба, Јевреја и Рома. Како је њихово извршавање подразумевало и кршење најосновнијих људских права може се констатовати да је усташка власт путем формално-правних аката озаконила геноцидну политику у НДХ.

10. Сања Савић, „Правна држава према Земаљском уставу (Штатуту), Зборник радова – Владавина права и правна држава у региону, Источно Сарајево 2014, стр. 817-829.

Након што је Аустро-Угарска 1908. године анектирала Босну и Херцеговину започет је процес њене уставне изградње. Иако је у прогласу поводом анексије цар Фрањо Јосиф обећао босанскохерцеговачком становништву доношење устава, његова израда је текла поприлично споро. Што због генералне незаинтересованости Аустро-Угарске, што због потешкоћа око његовог формулисања, устав је заједно са још пет закона октроисан тек након две године – 17. фебруара 1910. године. По Уставу Босна и Херцеговина је и даље остала само засебно управно подручје (*corpus separatum*) под управом заједничког министарства финансија. Гарантујући одређена лична, политичка и економска права устав је био у складу са оновременим правним тенденцијама. Упркос одређеним демократским елементима новоуспостављени уставни поредак није омогућио самосталну и неспутану правну изградњу Босне и

Херцеговине. Доказ томе била је и ограниченост Сабора у законодавству. Неопходност прибављања претходне сагласности на законске предлоге који потичу од Земаљске владе, као и накнадног одобрења на већ усвојене законе у многоме је успоравала и отежавала његов законодавни рад. Упркос бројним недостацима, аутор закључује да је Земаљски устав ипак представљао корак напред у односу на до тада постојећи апсолутистички режим.

11. Сања Савић, „Правни систем и дискриминација у Босни и Херцеговини за време аустроугарске владавине“, Зборник радова – Правни систем и заштита од дискриминације (прва свеска), Косовска Митровица 2015, стр.501-509.

Аустроугарска владавина Босном и Херцеговином је трајала четири деценије (1878-1918). У том периоду босанскохерцеговачко становништво је било дискриминисано на различите начине. Аутор кроз рад указује на два вида дискриминације – немогућност босанскохерцеговачког становништва да буде представљено у Делегацијама и његов неједнак третман у односу на досељено становништво, у смислу ускраћивања одређених грађанских права и слобода. У суштини, и један и други облик дискриминације произилазио је из нерешеног државноправног положаја Босне и Херцеговине у оквиру Аустро-Угарске.

*Иако је анексијом Босна и Херцеговина постала саставни део Аустроугарске монархије она није укључена у ову сложјену заједницу две државе као њен трећи, равноправни члан, него је и даље остала *corpus separatum* – засебно управно подручје. Последица тога била је и немогућност Босне и Херцеговине да делегира своје представнике у зајдничке органе власти. Све одлуке које су се тицале Босне и Херцеговине доношене су на нивоу заједничких аустроугарских органа и без могућности да представници ове покрајине учествују у томе.*

Као последица специфичног државно-правног положаја у коме се Босна и Херцеговина нашла након анексије уведен је и појам земаљског припадништва. Наиме, домаће босанскохерцеговачко становништво није након анексије добило ни аустријско ни угарско држављанство, а по природи ствари није могло имати ни држављанство Босне и Херцеговине. Последица тога је била и чињеница да оно није могло уживати у Монархији сва она права која су аустријски и угарски држављани као земаљски припадници имали у Босни и Херцеговини.

12. Сања Савић, „Правни положај Босне и Херцеговине за време аустроугарске владавине“, Правна ријеч бр. 42/2015, стр. 267-279.

Правни положај Босне и Херцеговине за време аустроугарске владавине може се разматрати на два начина. Први начин би подразумевао сагледавање њеног међународноправног положаја у коме се нашла након окупације. Основно питање које се том приликом поставља јесте ко је имао суверену власт над Босном и Херцеговином у периоду од окупације до анексије (1878-1908) – Турска или Аустро-Угарска?

Након окупације правни положај Босне и Херцеговине је био изузетно специфичан. Разлог томе су била два правна акта – Берлински уговор из 1878. године и Цариградска конвенција из 1879. године. На основу првог акта Аустро-Угарска је добила мандат да окупира Босну и Херцеговину и њоме управља, док је другим актом потврђена султанова суверена власт над овом покрајином. На овај начин се дошло

до једне правна аномалије, по којој је *de iure* суверенитет над Босном и Херцеговином припадао султану, док је *de facto* власт у овој покрајини вршила Аустро-Угарска. Тако је Porta захваљујући Цариградској конвенцији успела да и после Берлинског конгреса одржи, макар формално, привид непрекинуте султанове суверене власти, иако је то његово право у пракси било сведено на „*nidum ius*“.

Питање међународноправног положаја Босне и Херцеговине решено је након анексије 1908. године. Међутим, оно што је и даље било спорно јесте њен положај унутар Монархије. Босна и Херцеговина није укључена у ову сложену заједницу две државе као њен трећи равноправни члан. Она је и даље третирана као општедржавно подручје у чијој управи су учествовали аустријски, угарски, те заједнички аустроугарски органи. На промену правног положаја Босне и Херцеговине није утицало ни доношењ Земаљског устава из 1910. године. Овим актом она није стекла статус самосталне државе, него је и даље дефинисана као *corpus separatum*. Упркос томе она је имала одређене елементе државности, те је као таква представљала специфичну *sui generis* појаву.

Радови послје посљедњег избора

1. Sanja Savić, „Das Wahlsystem in Bosnien und Herzegowina in der Zeit der österreichisch-ungarischen Herrschaft”, Central and Eastern European Legal Studies 2/2017, Greece 2017, str. 337-347

Аутор се у раду бави анализом изборног система који је постојао у Босни и Херцеговини за време аустроугарске владавине. Реч је о систему који је у политички и правни живот уведен истовремено са доношењем Земаљског устава за Босну и Херцеговину 1910. године и који је примењиван до избијања Првог светског рата 1914. године. Кроз анализу Закона о изборном реду, путем кога су избори били регулисани, аутор указује на неједнак третман босанскохерцеговачког становништва.

Сабор, као највећу новину уведену Земаљским уставом у босанскохерцеговачки политички живот, су чиниле две врсте посланика: посланици изабрани од стране народа и посланици по положају. Избор посланика вршен је по компликованом конфесионално-куријалном систему, који је подразумевао поделу становништва у три курије, унутар којих је извршена даља подела према конфесијама. На тај начин је свакој конфесији био загарантован одређени број посланичких места у Сабору, имајући у виду удео сваке од њих у укупном броју становника. Аутор закључује да овако постављен изборни систем, који се заснивао на конфесионалном политичком представљању, није обезбеђивао опитост и једнакост бирачког права.

2. Сања Савић, „Анексија Босне и Херцеговине“, Годишњак Правног факултета, Источно Сарајево 2019, стр. 45-56. (рад је прихваћен за објављивање, потврда дата у прилогу)

Нашавши се у интересној сфери Аустро-Угарске монархије Босна и Херцеговина је у другој половини XIX и почетком XX века прошла кроз две значајне фазе које се тичу њеног међународноправног положаја. Најпре окупација 1878. године, а потом и анексија 1908. године, битно су утицале не само на њен међународноправни положај, него и на унутрашње прилике у Босни и Херцеговини.

Аутор се у раду бави питањем анексије Босне и Херцеговине, приликама које

су јој предходиле, променама до којих је довела, реакцијама које је изазвала у домаћој и међународној јавности, као и њеним прихватањем, како од стране Турске која је овим чином била највише погођена, тако и од стране других држава.

Одлуком Берлинског конгреса из 1878. године Аустро-Угарској је поверен мандат да окупира Босну и Херцеговину. Том приликом је писменим путем обећано да се на тај начин неће дирати у питање султановог суверенитета над овом покрајином, што је годину дана касније и потврђено Цариградском конвенцијом.

Прихватајући окупацију само као неопходан корак у правцу остваривања свог коначног циља, Аустро-Угарска је наставила са опсежном дипломатском борбом. Након тридесетогодишњег чекања цар Фрањо Јосиф је почетком октобра 1908. године издао прокламацију о анексији. Иако је приликом анексије измењен међународноправни положај Босне и Херцеговине, тј. престао је и де јуре султанов суверенитет, њен државноправни положај је и даље остао исти. Тако је она и даље остала само засебно управно подручје (*corpus separatum*) под управом заједничког министарства финансија.

Знајући да анексијом крши одредбе Берлинског уговора Монархија је тај чин покушала оправдати потребом завођења уставности у овим покрајинама. Упркос томе, реакције на анексију су биле махом негативне, како од домаће тако и од међународне јавности. Захваљујући дипломатским активностима анексија је ипак призната, тако да је Босна и Херцеговина остала у саставу Аустро-Угарске монархије све до стварања прве заједничке државе Срба, Хрвата и Словенаца.

3. Сања Савић, „Право у Босни и Херцеговини за време аустроугарске владавине“, Зборник радова – Право, традиција и промјене, том 1, Источно Сарајево 2020, стр. 406-413.

Једно од питања са којим се новоуспостављена аустроугарска власт морала суочити након што је извршена окупација Босне и Херцеговине јесте њен правни поредак. Упркос реформаторским намерама, замена дотадашњег османског права аустроугарским није могла бити извршена одједном. Аутор кроз рад анализира како се аустроугарска власт односила према затеченом османском правном поретку и да ли је Босна и Херцеговина могла да утиче на обликовање властитог правног система.

Закључак до кога аутор долази јесте да је право у Босни и Херцеговини за време аустроугарске владавине одликовала шароликост његових извора. Иако је новоуспостављена власт тежила ка реформама оне су у праву само делимично проведене. Самим тим, аутор истиче да је босанскохерцеговачки правни поредак у периоду 1878-1914. године представљао мешавину османских, аустроугарских и прописа усвојених од стране Сабора. Поред њих, на снази су били још и канонско право православне и католичке цркве, затим прописи који су важили за Јевреје у области брачног права, као и домаће обичајно право.

4. Сања Савић, “Грађанска права и слободе у Босни и Херцеговини за време Аустроугарске владавине“, Зборник радова – „Правна традиција и интегративни процеси“, том 2, Косовска Митровица 2020, стр. 99-110.

Једна од тековина вишевековне борбе обесправљених маса јесу и правно гарантована људска права и слободе, која су нашла своје место у свим савременим

уставима. Изузетак у том погледу није био ни Земаљски устав из 1910. године. Аутор се у раду бави анализом грађанских права и слобода која су гарантована Земаљским уставом, као и питањем њиховог ограничавања.

Први део Земаљског устава за Босну и Херцеговину из 1910. године био је посвећен грађанским правима. Након вишегодишње апсолутистичке владавине уставне одребе о грађанским правима и слободама су биле и више него добродошле босанскохерцеговачком становништву. Гарантујући слободу кретања, право својине, тајности писма, неповредивост стана, слободу вероисповести, удруживања и збора, Земаљски устав је пратио оновремене правне тенденције.

До увођење ванредних мера и суспендовања грађанских права и слобода у Босни и Херцеговини је дошло током скадарске кризе. Том приликом аустроугарски режим се кроз распуштање српских и социјалистичких друштава обрачунао са политичким неустомишљеницима, чиме је власт показала неједнак однос према становништву. И након што су ванредне мере укинуте политички систем је задржао извесен одлике војно-полицијског режима.

5. Sanja Savić, „Occupation of Bosnia and Herzegovina“, Godišnjak Pravnog fakulteta u Banjoj Luci br. 42, Banja Luka 2020, str. 61-75.

Опсежна дипломатска акција са којом је Аустро-Угарска монархија започела 1875. године у коначници је резултирала Берлинским конгресом и добијањем мандата да окупира Босну и Херцеговину. Тај чин је довео до низа промена, како у погледу међународноправног положаја окупиране територије, тако и у унутрашњим питањима. Аутор се у раду бави приликама које су предходиле окупацији Босне и Херцеговине, начином на који је она извршена, као и унутрашњим променама до којих је довела, стављајући посебан акценат на организацију власти и правни систем.

Одлуком Берлинског конгреса из 1878. године Аустро-Угарској је поверен мандат да окупира Босну и Херцеговину. Том приликом је писменим путем обећано да се на тај начин неће дирати у питање султановог суверенитета над овом покрајином, што је годину дана касније и потврђено Цариградском конвенцијом. На унутрашњем плану окупација је довела до низа промена. Као прво, дотадашња муслиманска турска власт је замењена католичком аустроугарском, што је за последицу имало миграционе кретње становништва. Долази до масовног исељавања домаћег муслиманског живља и насељавања страног католичког становништва. Такође, успостављен је и другачији управни апарат. На челу босанскохерцеговачке управе налазила се Земаљска влада која је била подређена и за свој рад одговорна аустроугарском заједничком министарству финансија. Осим тога, аустроугарска власт је радила и на променама османских прописа који су били на снази. Те промене су биле највидљивије у области кривичног права, као и прописа који се тичу организације управне и судске власти.

6. Сања Савић, „Рад босанско-херцеговачког Сабора 1910-1914. године“, Српска правна мисао бр. 53, Бања Лука 2020, стр. 69-87.

Уставни период у Босни и Херцеговини започео је 1910. године доношењем Земаљског устава (штатута) и трајао је до избијања Првог светског рата 1914. године. То је уједно и период када долази до значајних политичких престројавања

изазваних различитим приступом политичких група појединим питањима која су имала друштвени, економски, социјални, национални и на крају државноправни карактер. Такође, долази и до заокривања националних и конфесионалних односа. Збивања у Сабору су се врло често одражавала и на политичку ситуацију у земљи. Политички сукоби у Сабору су коришћени од стране Земаљске владе и заједничког министарства финансија у циљу обезбеђења аустроугарских интереса.

Први избори за босанско-херцеговачки Сабор одржани су 1910. године. Том приликом најбоље резултате су оствариле Српска народна организација, Муслиманска народна организација, Хрватска народна заједница и Хрватска католичка удруга. На самом почетку саборског рада посланици су изнели критички став како према аустроугарској управи, тако и према наметнутом уставу. Тражило се проширење уставних права, саборских овлаштења, реформа саборског пословника, као и изборног система. Иако је почетак саборског рада обележен слогом свих национално-политичких група које су га чиниле, временом долази до страначких конфронтација. Оне су настајале као резултат различитих политичких интереса и гледишта на поједина питања која су се требала наћи на дневном реду. Највеће неслагање изазивала су језичко и аграрно питање, као и питање аутономије Босне и Херцеговине. Она су на површину избацила националне, конфесионалне и државноправне проблеме који су постојали између три народне групе. Такве ситуације су Земаљска влада и заједничко министарство финансија користили у циљу обезбеђења аустроугарских интереса. У предстојећем периоду долазило је и до сукоба на релацији Сабор – аустроугарска управа. Током свог рада Сабор је осим скромне делатности у области законодавства, омогућио и профилисање различитих национално-политичких група које су постепено еволуирале у правцу модерних политичких партија.

7. Sanja Savić, „Die Rechtsposition der Herrscher im mittelalterlichen Bosnien“ (рад прихваћен за објављивање у часопису *Central and Eastern European Legal Studies* који објављује *European Public Law Organisation*, потврда дата у прилогу)

Средњовековна босанска држава је била сталешки уређена монархија. На њеном челу се налазио владар који је до 1377. године носио титулу бана, а потом краља. Сагледавајући начин на који су владари долазили на престо, овлаштења којима су располагали, као и однос према племству које је било организовано у државни сабор, аутор кроз рад анализира правни положај владара у средњовековној Босни.

Аутор изводи закључак да је у средњовековној Босни зависност владара од племства била двоструко изражена. Она се пре свега огледала у томе што је племство одлучивало о личности владара. Упркос чињеници да су владари припадали истој породици, они су увек били бирани. Осим о избору, племство је могло да одлучује и о смени владара. Дакле, долазак на престо и опстанак на њему су зависили од воље племства. При томе је однос између владара и племства у великој мери зависио од тренутног односа снага, па је у оним периодима босанске средњовековне историје када су на власти били утицајнији владари, утицај племства био слабији. А онда када је на власти био мање утицајан владар, јачао би утицај племства. Захваљујући тој „игри моћи“ између владара и племства, економски и политички најутуцајнији припадници племићког сталежа су били у могућности да у

потпуности контролишу поједине делове државне територије.

Други облик зависности владара од племства био је последица тадашњих обичаја, а не тренутног односа снага. Реч је о томе да владар без сагласности племства није могао донети ниједну значајнију одлуку у питањима унутрашње или спољне политике. Самим тим, он је био лишен могућности самосталног политичког одлучивања.

8. Научна монографија под називом „Земаљски устав (Штатут) за Босну и Херцеговину“ објављена 2021. године, УДК 342.4(497.15)“1910“, ISBN 978-99938-57-54-9, COBISS.RS-ID 130613505

Предмет истраживања у овом раду јесте Земаљски устав за Босну и Херцеговину из 1910. године. Проучавање босанскохерцеговачке постанекционе уставности било је предмет интересовања невеликог броја домаћих аутора о чему сведочи и незнатан број тематски објављених радова. У већини случајева наилазимо само на спорадично помињање Земаљског устава у оквиру истраживања о различитим аспектима аустроугарске политике у Босни и Херцеговини.

Значај истраживања Земаљског устава (штатута) и органских закона који су санкционисани заједно са њим састоји се пре свега у потреби да се уставна материја која је садржана у тим актима системски изложи и објасни на једном месту. Кроз анализу његове садржине добијају се и сазнања о степену утицаја који је аустроугарска власт имала на обликовање босанскохерцеговачког правног система.

Поред тога, ни његова правна природа није подробно истражена, тј. није објашњено да ли се заиста ради о уставу или не. Одговор на ово питање је битан из најмање два разлога. Као прво, на тај начин се долази до потпунијег научног сазнања о уставној историји Босне и Херцеговине. Осим тога, одговор на ово питање је битан и због политичко-правних расправа о босанскохерцеговачкој државности, с обзиром да се тренутак доношења првог босанскохерцеговачког устава често посматра из политичког контекста.

Обећање о увођењу уставности дато приликом анексије реализовано је тек након две године. Начин на који је устав донет, као и његова садржина уопште, објашњени су у оквиру првог дела. Осим тога, анализирани су и поједини органски закони који су санкционисани истовремено кад и Земаљски устав, а који су заједно са њим чинили босанскохерцеговачки уставни поредак. Реч је о Закону о друштвима и Закону о сакупљању за Босну и Херцеговину.

Други део рада је посвећен изборном систему. Кроз анализу два органска закона (Изборни ред и Закон о котарским већима) објашњен је начин на који су били бирани чланови како централних, тако и локалних органа власти, као и услови под којима се то чинило. Значај ове истраживачке теме састоји се управо у специфичности самог изборног система. Чињеница да је имовно стање одређивало постојање и домаћај бирачког права, а тиме и представљеност у Сабору јасно нам указује да је изборни систем имао класну компоненту, те да бирачко право није било ни опште, ни једнако.

Начин на који је била организована власт објашњен је у трећем делу. При томе је највише пажње посвећено управо оним органима власти који су у политички живот Босне и Херцеговине уведени Земаљским уставом. Реч је о Сабору, Земаљском савету и котарским већима.

Садржину четвртог дела чини анализа грађанских права и слобода које је гарантовао устав. Осим тога, објашњена је и тзв. „земаљска припадност“ као неопходан услов за уживање одређених права. Посебна пажња у оквиру овог дела посвећена је суспендовању грађанских права, разлозима који су до тога довели, као и последицама које је тај чин оставио у политичком и друштвеном животу Босне и Херцеговине.

Последњи, али не и мање битан, пети део посвећен је правној природи Земаљског устава. Значај ове истраживачке целине састоји се управо у томе што се ради о заиста спорном питању.

У закључном делу аутор износи резиме запажања до којих је дошао током истраживачког процеса.

4. ОБРАЗОВНА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА

Образовна дјелатност прије посљедњег избора

- Као асистент кандидаткиња је у периоду 2009-2012. године држала вежбе из предмета Национална правна историја и Општа правна историја.
- Као виши асистент кандидаткиња је у периоду 2012-2016 године држала вежбе из предмета Национална правна историја и Општа правна историја.

Образовна дјелатност после посљедњег избора

- Као децент кандидаткиња је од 2016. године до данас држала предавања из предмета Национална правна историја и Општа правна историја на првом циклусу студија, као и на предметима Уставна историја Србије 1804-1914. године и Црква и држава (идеје и институције), на другом циклусу студија.
- Кандидаткиња има менторство на изради мастер рада студенту Радославу Остојићу на тему „Народно представништво у уставној историји Србије 1804-1914. године“ (потврда је дата у прилогу).
- На основу приложених резултата студентске анкете Комисија закључује да је кандидаткиња остваривала позитивне резултате (просечне оцене, коментари студената), што говори у прилог њеног преданог и квалитетног наставног рада.

5. СТРУЧНА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА

- Кандидаткиња је обављала дужност секретара Катедре за историју државе и права.
- Одлуком Научно-наставног већа октобра 2016. године изабрана за Координатора за осигурање квалитета на Правном факултету и ту функцију је обављала до маја 2019. године.
- Члан је Удружења правника Републике Српске.
- Кандидаткиња је остварила учешће и на следећим научним скуповима:

1. учешће на научним скуповима са рефератом:

- Октобарски правнички дани, Бања Лука 2009. године,
- Октобарски правнички дани, Бања Лука 2010. године,
- Актуелност и значај људских права, Источно Сарајево 2010. године,
- БиХ и европски идентитет, Зеница 2010. године,
- Права дјетета и равноправност полова - између нормативног и стварног, Пале 2012. године,
- Владавина права и правна држава у региону, Пале 2013. године
- Шеста међународна конференција о Јасеновцу, Бања Лука 2014. године
- Правни систем и заштита од дискриминације, Косовска Митровица 2015. године,

- Октобарски правнички дани, Бања Лука 2015. године
- Двадесет година Дејтонског мировног споразума, Пале 2015. године
- Право, традиција и развој, Пале 2019. године
- 830 година повеље бана Кулина, Тузла 2019. године
- Правна традиција и интегративни процеси, Косовска Митровица 2020. године

2. учешће на научним скуповима без реферата:

- Пета међународна конференција о Јасеновцу, Бања Лука 2011. године,
- Прва међународна конференција о комплексу усташких логора Јадовно - Госпић, Бања Лука 2011. године.
- Седма међународна конференција о Јасеновцу, Бања Лука 2018. године

Други кандидат и сваки наредни ако их има (све поновљено као за првог кандидата).

6. РЕЗУЛТАТ ИНТЕРВЈУА СА КАНДИДАТИМА⁶

Интервју је заказан за 26. фебруар 2021. године у 17.00 часова у просторијама Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву, Одељење у Бијељини. Имајући у виду да акти Универзитета допуштају да се интервју обави пред два члана Комисије, интервјуу су присуствовали проф. др Никола Мојовић, председник Комисије и проф. др Здрава Стојановић, члан Комисије.

На почетку интервјуа проф. др Никола Мојовић је поздравио присутне и објаснио суштину интервјуа који треба да се проведе са пријављеним кандидатима. Након тога проф. Никола Мојовић је констатовао да су се на Конкурс пријавила два кандидата, али да је само једна пријава потпуна, те је представио кандидаткињу др Сању Савић на основу података наведених у биографији.

У даљем току интервјуа чланови Комисије су разговарали са кандидаткињом о њеном дотадашњем научном и наставном раду на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву, даљим плановима и интересовањима.

Према мишљењу чланова Комисије, кандидаткиња др Сања Савић је на одржаном интервјуу показала задовољавајући ниво познавања материје из правноисторијске области, као и жељу за већом афирмацијом ове области како у научном, тако и у образовном смислу.

С обзиром на то да је кандидаткиња до сада већ обављала послове асистента, вишег асистента и доцента на предметима из уже научне области Римско право и историја државе и права (Национална правна историја и Општа правна историја), Комисија је закључила да поред показаног знања на интервјуу кандидаткиња показује и довољан ниво стручне зрелости да би могла обављати послове ванредног професора на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву.

7. ИНФОРМАЦИЈА О ОДРЖАНОМ ПРЕДАВАЊУ ИЗ НАСТАВНОГ

⁶ Интервју са кандидатима за изборе у академска звања обавља се у складу са чланом 4а. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву (Интервју подразумева непосредан усмени разговор који комисија обавља са кандидатима у просторијама факултета/академије. Кандидатима се путем поште доставља позив за интервју у коме се наводи датум, вријеме и мјесто одржавања интервјуа.)

ПРЕДМЕТА КОЈИ ПРИПАДА УЖОЈ НАУЧНОЈ/УМЈЕТНИЧКОЈ ОБЛАСТИ ЗА КОЈУ ЈЕ КАНДИДАТ КОНКУРИСАО, У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 93. ЗАКОНА О ВИСОКОМ ОБРАЗОВАЊУ⁷

С обзиром на то да је Законом о високом образовању предвиђено да кандидат за избор у научно-наставно звање, који раније није изводио наставу у високошколским установама треба да одржи предавање, а да је кандидат др Сања Савић већ изводила наставу на високошколским установама од 2009. год. до данас, у звању асистента, вишег асистента и доцента, предавање није одржано.

III ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Експлицитно навести у табели у наставку да ли сваки кандидат испуњава услове за избор у звање или их не испуњава.

Први кандидат

Минимални услови за избор у звање ⁸	испуњава/не испуњава	Навести резултате рада (уколико испуњава)
1. Има проведен најмање један изборни период у звању доцента	ИСПУЊАВА	У звање доцента за ужу научну област Римско право и историја државе и права на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву изабрана је 12.07.2016. године (бр. 01-С-406-ХVI/16)
2. Најмање пет научних радова из области за коју се бира, објављених у научним часописима и зборницима са рецензијом након избора у звање доцента	ИСПУЊАВА	1. Sanja Savić, „ <i>Das Wahlsystem in Bosnien und Herzegowina in der Zeit der österreichisch-ungarischen Herrschaft</i> “, Central and Eastern European Legal Studies 2/2017, Greece 2017, str. 337-347 2. Сања Савић, „ <i>Анексија Босне и Херцеговине</i> “, Годишњак Правног факултета, Источно Сарајево 2019, стр. 45-56. (рад је прихваћен за објављивање, потврда дата у прилогу) 3. Сања Савић, „ <i>Право у Босни и Херцеговини за време аустроугарске владавине</i> “, Зборник радова – Право, традиција и промјене, том 1, Источно Сарајево 2020, стр. 406-

⁷ Кандидат за избор у наставно-научно звање, који раније није изводио наставу у високошколским установама, дужан је да пред комисијом коју формира вијеће организационе јединице, одржи предавање из наставног предмета уже научне/умјетничке области за коју је конкурисао.

⁸ У зависности у које се звање бира кандидат, навести минимално прописане услове на основу члана 77., 78. и 87. Закона о високом образовању односно на основу члана 37., 38. и 39. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву

		<p>413.</p> <p>4. Сања Савић, <i>“Грађанска права и слободе у Босни и Херцеговини за време Аустроугарске владавине“</i>, Зборник радова – „Правна традиција и интегративни процеси“, том 2, Косовска Митровица 2020, стр. 99-110.</p> <p>5. Sanja Savić, <i>„Occupation of Bosnia and Herzegovina“</i>, Godišnjak Pravnog fakulteta u Banjoj Luci br. 42, Banja Luka 2020, str. 61-75.</p> <p>6. Сања Савић, <i>„Рад босанско-херцеговачког Сабора 1910-1914. године“</i>, Српска правна мисао бр. 53, Бања Лука 2020, стр. 69-87.</p> <p>7. Sanja Savić, <i>„Die Rechtsposition der Herrscher im mittelalterlichen Bosnien“</i> (рад прихваћен за објављивање у часопису <i>Central and Eastern European Legal Studies</i> који објављује European Public Law Organisation, потврда дата у прилогу)</p>
<p>3. Објављена књига (научна књига, монографија или универзитетски уџбеник) или патент, односно оригинални метод у одговарајућој научној области, признат као заштићена интелектуална својина, након избора у звање доцента</p>	<p>ИСПУЊАВА</p>	<p>Научна монографија под називом „Земаљски устав (штатут) за Босну и Херцеговину“ објављена 2021. године УДК 342.4(497.15)“1910“ ISBN 978-99938-57-54-9 COBISS.RS-ID 130613505</p>

4. Да је кандидат био члан комисије за одбрану магистарског или докторског рада, или има менторство кандидата за степен другог циклуса	ИСПУЊАВА	Менторство на изради мастер рада на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву (потврда дата у прилогу)
5. Вредновање наставничких способности у оквиру система квалитета универзитета	ИСПУЊАВА	У периоду од последњег избора у звање до данас кандидаткиња је остварила позитивне резултате на студентским анкетама (просечне оцене, позитивни коментари студената)
Додатно остварени резултати рада (осим минимално прописаних)		
Навести преостале публиковане радове, пројекте, менторства, ...		
-		
Други кандидат и сваки наредни уколико их има (све поновљено као за првог)		
-		
<p>Након анализе и оцене свеукупне научне и наставне активности кандидаткиње, а у складу са одредбама Закона о високом образовању Републике Српске и Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, Комисија је проучила правни основ за избор кандидаткиње у звање ванредног професора или доцента за ужу научну област Римско право и историја државе и права, те подноси овај извештај:</p> <p>На основу увида у целокупну научноистраживачку, образовну и стручну активност, Комисија сматра да је др Сања Савић, доцент на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву, у свом досадашњем раду постигла запажене научне, педагошке и стручне резултате.</p> <p>Кандидаткиња др Сања Савић испуњава све законске услове за избор у звање ванредног професора прописане чланом 77 Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“ бр. 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19), чл. 148 и 149 Статута Универзитета у Источном Сарајеву и чл. 5, 6 и 38 Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву.</p> <p>Стога, Комисија са задовољством предлаже Наставно-научном вијећу Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву да усвоји овај извештај и предложи Сенату Универзитета у Источном Сарајеву да</p> <p>Др Сању Савић изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Римско право и историја државе и права.</p>		

Ч Л А Н О В И К О М И С И Ј Е :

1. _____, председник
2. _____, члан
3. _____, члан

IV ИЗДВОЈЕНО ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Уколико неко од чланова комисије није сагласан са приједлогом о избору дужан је своје издвојено мишљење доставити у писаном облику који чини сасатвни дио овог извјештаја комисије.

Ч Л А Н К О М И С И Ј Е :

1. _____

Мјесто: Бања Лука / Бачка Паланка

Датум: 2. март 2021. године